

'Dichten is mijn manier o

Ooit was Chris Hendriks eigenaar van een groot restaurant. Totdat hij werd achtervolgd door pech. Chris raakte alles kwijt, zelfs zijn huis. Verstopt onder een brug lag hij nachtenlang te mijmeren over zijn turbulente leven. Om zijn zinnen te verzetten deed hij dat in dichtvorm. Zijn rijmversjes gaven hem uiteindelijk de inspiratie om uit de goot te krabbelen. Sindsdien grijpt Chris niet meer naar de fles, maar naar de pen als hij zich zwaarmoedig voelt. Onlangs verscheen zijn eerste gedichtenbundel: "Uit mijn leven gegrepen". 'Rijmelarij is mijn redding geweest.'

Tekst: Ilya Post

Kunst is lijden, zeggen ze wel eens. Als het waar is, is dakloze dichter Chris Hendriks (56) bij voorbaat geslaagd. Zijn leven is een aaneenschakeling van dramatische momenten. Al vroeg bleek dat Chris niet voor het geluk geboren is. Opgegroeid in een gezin met tien kinderen hadden ze het thuis niet breed. Financieel niet, en niet in de liefde. Vader Hendriks, een scheepstimmerman die later de bouw in ging, was een nachtmerrie voor pedagogen. Een type dat met ijzeren vuist en losgeknoopte riem zijn gezag over het gezin deed gelden. Dat

toen het stel besloot de zaak uit te breiden en een treuzelende aannemer steevast te laat opleverde. Een zakelijke strop leek op handen. Om de gederfde kosten tijdens de verbouwing te beperken, sloeg Chris zelf aan het klussen. De stress zorgde voor hoog oplaaierende ruzies tussen het echtpaar. 'Op een avond gebeurde er iets dat nooit had mogen gebeuren.'

Onder de brug

Wat precies daarover wil Chris niet te veel kwijt. Er doen in zijn geboorteplaats al

'Negen en een half jaar had ik geen druppel meer aangeraakt. Na één nachtje was ik weer terug bij af'

Hendriks sr. daarbij ook van een borrel hield, maakte het er niet beter op. Chris: 'Ik heb in mijn jeugd meer klappen gehad dan een professioneel bokser.'

Chris heeft dan ook weinig fijne jeugderinneringen. Bij het terugzien van oude foto's voelt hij enkel angst, haat en verdriet. En herkenning, gek genoeg... Want Chris erfde de drankzucht van zijn vader. Al deed hij daar in het begin nog wat lacherig over. Het leek ook niet zo'n groot probleem. En Chris zat op belangrijke punten heel anders in elkaar dan zijn ouweheer. Even leek het er zelfs op dat Chris een groot horecamaan zou worden. Samen met zijn tweede vrouw begon hij in Luxemburg aan wat een droom voor beiden moest worden: een restaurant annex bierlokaal. Chris maakte per week wel honderd uur om die wens te verwezenlijken. Hij werkte zelfs nóg harder

genoeg geruchten de ronde over en die wil hij niet voeden. Mompelend: 'Wat ik heb gedaan, had ik nooit mogen doen. Ik heb ervoor geboet en boet er nog steeds voor. Ik tors deze last mee tot aan mijn dood.'

Er volgde een gevangenisstraf. En daarna het grote niets. 'Tijdens mijn detentie ben ik failliet verklaard. De schulden stapelden zich op. Een nieuwe carrière als vrachtwagen- en touringcarchauffeur bracht weinig soelaas. Toen ik daarna ook nog eens werd afgekeurd - ik ben al twee keer afgevoerd met hartritmestoornissen en heb een longemfyseem - was het snel bekeken. Ik raakte mijn huis kwijt.'

'Tja, en daar sta je dan,' zucht hij. 'Op straat met helemaal niets. Ik had niet eens een adres om naartoe te gaan.' Van het grote gezin Hendriks waren nog maar weinig

leden over. Zijn moeder leeft nog, net als twee broers en twee zussen. Maar met bijna niemand had hij destijds meer contact. Chris had niemand om op terug te vallen. Niemand behalve een handjevol daklozen onder de brug.

Het was daar, onder de brug, dat Chris' sluimerende alcoholisme weer vat op hem kreeg. 'Meer dan negen jaar had ik geen druppel aangeraakt. Na één nachtje was ik weer terug bij af. Andere daklozen boden me een blikje bier aan en ik ging weer voor de bijl. Ik voelde me zo ellendig. Ik heb altijd misère gehad. Soms lachte het geluk me toe, maar nooit lang.'

Gevoed door schuldgevoelens en zelfmedelijden tankte Chris zich vol. 'Een alcoholist kan niet sociaal drinken. Als je die ladder eenmaal bent afgegleden, glijd je zo weer

te verwerken'

'Ik heb altijd misère gehad. Soms lachte het geluk me toe, maar nooit lang'

even te vergeten. 'Dichten schenkt mij rust en tevredenheid. Het is mijn manier om het verleden te verwerken.'

Onlangs zijn Chris' gedichten gebundeld in een boekje met de welluidende titel "Uit mijn leven gegrepen". 'Door het maken van deze gedichtenbundel, is een begin gemaakt van een nieuw gedeelte van mijn leven,' spreekt Chris "de straatdichter" zijn verwachting uit. De gedichten gaan over zijn leven onder moeilijke omstandigheden in verschillende opvanghuizen, klinieken en in de gevangenis. Het zijn uitingen van zijn gevoelens, maar ook overdenkingen en gedachten. Droombeelden en ervaringen hebben hem inspiratie gegeven om te dichten over het leven, schrijft hij in zijn voorwoord. 'Ik hoop in de toekomst mijn brood met het dichten te kunnen verdienen,' zegt hij, terwijl hij besluit met - hoe kan het ook anders - een gedicht....

'Vrijwillig meldde ik me aan bij een afkickklinik. Het was afkicken óf sterven'

terug. Ik heb mezelf bij de horens moeten pakken om niet weer helemaal voor gaas te gaan,' zegt Chris. 'Vrijwillig meldde ik me aan bij een afkickklinik. Het was afkicken óf sterven. Ik besepte heel goed dat, als ik zo zou doorleven, de 60 niet zou halen.'

Zoektocht

Zijn tijd in de verslavingsklinik, de daklozenopvang en het begeleid wonen project waarin hij nu zit, heeft Chris goed gedaan. Om van de drank af te blijven, heeft hij een oude hobby in ere hersteld. 'Ik hield altijd al van dichten. Al was het vroeger, tij-

dens militaire dienst, van een abominabel niveau. Teksten als: "Ik ben een man, en ik kan er wat van". Een aalmoezenier raadde me toen aan om eens wat dieper na te denken, om synoniemen te verzinnen voor alledaagse dingen.'

Zich die oude lessen herinnerend, sloeg Chris in de daklozenopvang opnieuw aan het dichten. Heerlijk vindt hij het om uren aan een tekst te schaven. De zoektocht naar dat ene woord geeft hem de afleiding die hij nodig heeft om zijn problemen en het verdriet dat hij anderen heeft aangedaan

*Mijn handen, ik bekijk ze
met de palmen naar boven
waar zij voor dienen vraag ik mij af*

*Het zijn werkhanden
het zijn liefdevolle handen
zachte handen die kunnen aaien en strelen*

*Kijkend er naar
kan ik niet geloven
wat ik ermee heb gedaan*

* De gedichtenbundel is verkrijgbaar via het Atelier van de Overlevingskunst. Email: sandra@s-sennef.speedling.nl